

PETER F. HAMILTON

REGINA VISELOR
TRONUL
SECRET

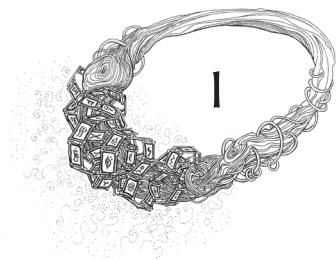
Ilustrații: Rohan Eason
Traducere din limba engleză:
Andrei Covaciu

CORINT JUNIOR
— 2017 —

CUPRINS

1	O vacanță cu tata	9
2	Lucruri ciudate se petrec în livadă	17
3	Secrete în noapte	24
4	Căpșune și răpiri	33
5	Cine ești tu de fapt.	44
6	Moșteniri de familie și Coborâtoarea.	53
7	Marele Portal	61
8	Timpul nepotrivit	74
9	O călătorie prin Primul Tărâm	85
10	Bunica	95
11	Ce ne facem acum?	111
12	Un oraș în război.	125
13	O altă prințesă	144
14	Tărâmul Regelui Noptii	164
15	Bătălia de la Cascada Înghețată.	180
16	Tabăra refugiaților.	195
17	O prințesă visătoare	211
18	Creaturile pădurii	234
19	O noapte la han	249
20	O ambuscadă silențioasă	261
21	În temniță.	274
22	Salvarea.	286
23	În inima palatului	298
24	Sala tronului.	310
25	Lumină strălucitoare.	325
26	Florile victoriei	335
27	Acasă la mama.	341

O VACANȚĂ CU TATA

— Plecați odată! se răsti oțărâtă Taggie Paganuzzi la norii plumburii, de ploaie, care începuseră să se adune pe cerul strălucitor al verii.

Taggie și sora ei tocmai se întorceau dintr-o vacanță petrecută împreună cu mama lor, ca să stea două săptămâni cu celălalt părinte, domnul Taganuzzi. Călătoria dura de ore întregi, iar Taggie se plictisea de moarte.

— O să plouă, îi anunță Jemima, îmbufnată, pe ceilalți. Nu e corect. În Cornwall am avut parte de o vreme superbă.

Taggie, care avea doisprezece ani, se oprise de multă vreme să mai contabilizeze de câte ori pe zi sora ei, de unsprezece ani, obișnuia să spună „nu e corect“. Era expresia preferată a Jemimei, pe care o rostea cu elan în orice circumstanță – de la mesele din cantina școlii, la caracterizarea hainelor cuiva și până la jocurile pe consola Wii pe care le pierdea. De data aceasta însă, Taggie avea toate motivele să îi dea dreptate Jemimei. Zilele vacanței de vară ar fi trebuit să fie însorite: aceasta

era menirea lor. De fapt, nu își amintea de o astfel de vacanță care să nu fi fost călduroasă și însorită.

Norii se involburau, întrepătrunzându-se, mai ceva ca încâlceala unui păr nepieptănat. Taggie se uită la ei, încruntată:

— Plecați odată! repetă ea la fel de oțărâtă.

Imediat, norii începură să se subțieze, spulberați de câteva neașteptate rafale de vânt, care îi mărunțiră de parcă ar fi fost tăiați de niște uriașe gheare nevăzute. Peste un minut, ultimele trâmbe de nori se îndepărtau către marea din care își făcuseră apariția.

— Tu ai făcut asta, spuse Jemima, înclinându-și capul ei drăgălaș, în formă de inimoară, și privind-o cu subînțeleș pe Taggie.

— Habar n-am ce ai vrut să zici cu asta, îi răspunse Taggie pe un ton indiferent.

— Mama! strigă Jemima. Taggie iarăși s-a pus să spulbere norii de pe cer!

Așezată în scaunul șoferului, Nicola, mama fetițelor, zâmbi înțelegătoare.

— Pe cuvânt? Păi, atunci nu cred că e ceva rău, nu-i așa?

Jemima își puse, exasperată, mâinile în sân și se trânti în scaun, ceea ce îi răvăși părul nisipiu, care i se răsfiră imediat pe toată fața.

Taggie aruncă o privire pe geamul din spate al mașinii, admirând razele jucăușe ale soarelui, ce scăldau câmpia

vălurită din apropiere. Știa că pe Jem o rodea faptul că ea nu era în stare să facă așa ceva, indiferent cât de mult își schimonosea fața înainte să urle „Abracadabra!“ către cer. Nu că Taggie ar fi fost întotdeauna în stare să o facă – de fapt era aproape convinsă că totul nu se petrecea decât în imaginația ei înfierbântată. Cu toate acestea, de-a lungul ultimilor ani, simpla ei dorință de a se opri ploaia sau de a apărea din nou soarele ascuns după nori fusese de cele mai multe ori răsplătită. Iată motivul pentru care își punea acum astfel de dorințe cu parcimonie, sperând ca nimeni, în afara lui Jem, să nu observe cât de bizar era totul.

Această incredibilă capacitate a ei începuse să se manifeste pe măsură ce minunatele vise ale fetei se răriseră. Taggie nu spusese încă nimănui, dar noapte de noapte, în primii opt ani de viață, visase un palat. Acesta era o clădire impozantă, absolut fabuloasă, având fleșe înalte, aurite, săli încăpătoare și apartamente elegante. Iar în mijlocul palatului se afla o uriașă sală a tronului, decorată cu albastru și argintiu, în care o Regină stătea așezată pe un tron în formă de scoică, sub un tavan boltit, de cleștar. Regina era o femeie în vârstă, distinsă și impunătoare, care îi inspira lui Taggie respect. Părul acesteia era lung, argintiu, căzându-i pe umeri sub forma unor valuri de cârlionți. Chipul Reginei radia înțelepciune și blândețe, ambele umbrite de o tristețe mocnită.

Indiferent de necazurile pe care le suferea Taggie într-o zi – ciorovăielile nesfârșite cu Jemima, notele proaste de la testele la limba franceză, faptul că echipa ei de hochei fusese bătută cu nouă la zero, că i se rupsesse rochița preferată, că la vârsta de șapte ani și-a rupt o mână după ce a căzut de pe bicicletă – nu conta cât de mare sau de mic era un necaz, întotdeauna, în vis, Regina o întâmpina pe Taggie cu un zâmbet plin de afecțiune. Fata se simțea ușurată să știe că, undeva, exista cineva căruia îi păsa de toate lucrurile neplăcute pe care i le oferea viața. Această grijă o ajuta să depășească dificultățile, făcând-o să se trezească din somn, în fiecare dimineață, veselă și fericită.

Dar, în jurul celei de-a opta aniversări a zilei ei de naștere, aceste vise au încetat să îi mai apară în fiecare noapte, după care au apărut tot mai rar – până când au dispărut cu totul. Lui Taggie îi lipsea sentimentul de ușurare pe care visele obișnuiau să-l sădească în sufletul ei. De multe ori se culca sperând ca Regina să îi apară din nou în vis. Așa că, acum, faptul că putea alunga norii de pe cer i se părea a fi o slabă consolare.

Ajunseră în satul Melham, aflat în nordul orașului Grantham, la numai câteva mile distanță de acesta, la ora ceaiului. Livada tatălui fetelor se întindea într-o margine a satului și, după spusele acestuia, aparținuse familiei lor de generații. Pe vremuri, acoperise sute de

acri de pământ, dar, de-a lungul secolelor, proprietatea fusese vândută bucată cu bucată, pentru plata unor datorii și a unor taxe, până când nu mai rămăsese din ea decât Conacul din Livadă, cu gardul său împrejmuit și cu bătrâna livadă mărginind cele câteva izlazuri.

Imediat, Taggie și Jemima țâșniră afară din mașină. Dino Paganuzzi le aștepta la capătul aleii presărate cu pietriș, ținându-și brațele deschise.

— Taaatiii! Începură să chiuie ambele fetițe, repezindu-se nerăbdătoare către el.

Bărbatul își îmbrățișă afectuos fiicele:

— Bine ați venit, dragele mele!

Taggie îl mai îmbrățișă o dată. Era atât de bucuroasă să îl revadă încât nu i-ar mai fi dat drumul, deși ardea de nerăbdare să intre în vilă și să se bucure de această etapă a vacanței. Tatăl ei îi zâmbi, după care se grăbi să scoată bagajele din mașină. Taggie nu îi spusese ceea ce îi stătea pe limbă – anume că arăta, într-un fel, îmbătrânit. Părul i se rărise, iar obrajii îi erau străbătuți de câteva riduri noi.

— Hei! Cât aveți de gând să rămâneți aici? Întrebă el în timp ce se lupta, deja transpirat, cu greutatea valizelor, a rucsacurilor, a cuștilor pentru animale de companie, a coșurilor de nuiele și a cutiilor de tot felul. Un an?

— Numai două săptămâni, îi aminti mama fetelor.

Taggie își surprinse tatăl zâmbindu-i acesteia în clipa în care o întrebă:

— Nu vrei să rămâi peste noapte? Cred că ai condus destul pentru o zi.

— Nu, mulțumesc, îi răspunse mama fetelor.

Taggie oftă discret. Niciodată nu încetase să spere că părinții ei se vor împăca odată și-odată – cu toate că în inima ei era încredințată că nu o vor face nicio-odată. Bine cel puțin că rămăseseră prieteni.

Satul Melham era compus dintr-o îngrămădire de vilișoare din piatră și de case impozante, pitite după garduri vii înalte, pini și fagi. Apoi urma Conacul din Livadă. Pereții din piatră ai acestuia nu mai stăteau de multă vreme dreupți, iar acoperișul era o ciudată combinație de plăci de ardezie și paie care putrezeau lent, toate înlocuite ici și colo cu niște foi de cort decolorate, pe care tatăl fetelor le întinsese de fiecare dată când ploaia reușise să se strecoare în casă printr-o nouă crăpătură. Creasta acoperișului stătea curbată asemenea unui spate de cămilă – aproape la fel de mult precum hornurile.

Taggie însă adora dispunerea labirintică a odăilor, precum și scările și grinzile care se ițeau din pereți de unde nu te așteptai. Nu exista încălzire centrală, iar aprovizionarea cu apă se făcea dintr-un izvor subteran. Oricum, apa acestuia era mult mai bună la gust decât cea de la robinet – când și dacă aceasta catadicsea să curgă prin țevăraia scârțâitoare, de alamă. Numai patru camere dispuneau de curent electric, toate aflate

la parterul conacului. Plita din bucătărie funcționa cu cărbuni – și cu siguranță nu exista televiziune prin satelit sau internet de mare viteză. Toate acestea echivalau o vacanță petrecută la Conacul din Livadă cu o aventură, de parcă ai fi făcut camping într-o locuință. Taggie era perfect echipată pentru petrecerea primei nopți acolo: își adusese lanterna cu dinam și felinarul; bateria telefonului mobil era încărcată – la fel și cea a iPad-ului.

De cum bagajele ei ajunseră pe podeaua din dormitor, Taggie coborî scările ca să își ia rămas-bun de la mama ei, alegându-se, asemenea Jemimei, cu un pupic și cu o îmbrățișare călduroasă.

— Nu uitați să mă sunați, spuse mama fetelor îndreptându-se către mașină.

— N-o să uităm, îi promisera cele două fete.

Mașina viră pe lângă tufele lăsate să crească sălbatic pe lângă drumul presărat cu pietriș, după care țâșni pe poarta ruptă, din fier forjat, a proprietății. Taggie își flutură mâna până când autovehiculul se făcu nevăzut, după care observă că tatăl ei se uita la ea într-un fel ciudat.

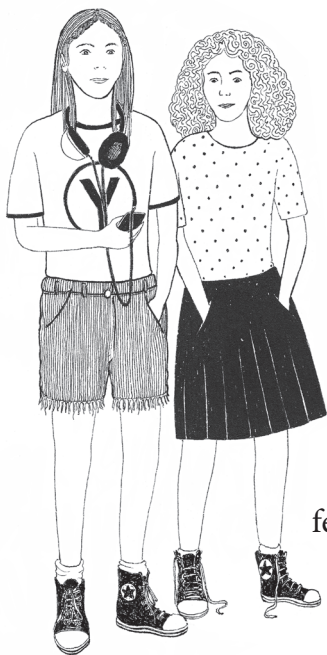
— Ți-ai schimbat coafura, spuse el.

Taggie fu surprinsă de remarca tatălui ei. De obicei, acesta nu observa astfel de amănunte. Cu o zi în urmă, mama fetelor le răsfățase cu o vizită la un salon de coafură de fițe. Jen își dorise să aibă părul umflat și creț,

în vreme ce buclele naturale ale lui Taggie fuseseră în sfârșit îndreptate, apoi strânse în două codițe, pentru ca părul să nu îi intre în ochi. Până atunci nu știuse cât de lung îi era în realitate părul, iar stilistul o avertizase că acesta i se va încreți la loc de cum va intra în contact cu umezeala.

— Da, răspuse ea. Îți place?

Tatăl ei părea nedumerit:

— Semeni cu... Scuze, vorbesc prostii.

— Cu cine? insistă Taggie să afle.

— Cu o persoană pe care am cunoscut-o cu mult timp în urmă.

— Cu mama? Păi, toată lumea îmi spune că semăn cu ea.

— Păi, da, răspuse tatăl fetei, zâmbind enigmatic. Dar femeia la care m-am gândit eu nu e mama ta. Acum, veniți! Am păstrat câteva căpșune

din recolta de azi-dimineață. Cine vrea să le guste?

— Eu! exclamă entuziasmate cele două fete.